

κάποια βάρη σας κόρατα και λησμονημένα.

Τί μπορεί νά σκοτεινιάσῃ τῆς κρινένιες ἀνλαμπές τους ἀφοῦ πάνωθές τους λάμπει ὁ ἥλιος;

Καὶ ποῖός μπορεί νά σῇ σβύσῃ τὸν ἀνίκητο πόθο μῆς τόσο ἀθώως κ' εὐγενικῆς ἀγάπης;

Μαργαρίτες! Ἀσπὶλα καὶ ταπεινὰ λουλούδια, ποῦ τρεμάμενα κρύβετε μέσ' τὴν παρθενική σας ψυχὴ κάποια μυστικὰ ἀγάπης καὶ πόνου, ζωῆς καὶ θανάτου!

Σκυμένῃ, ἡ μιὰ μὲ τὴν ἄλλῃ, λέτε ἀναμεταξύ σας τὸ αἰώνιο παρρηθι, τυλίγοντας ἢ ξετυλίγοντας κάθε φορὰ τὴν κλωστή τῶν στοχασμῶν μας.

Μὰ πάντῃ εἶσθε λευκὲς καὶ ἂν τὸν θάνατο, καὶ ἂν τὸν πόνο μαρτυρεῖτε, πόνο καὶ θάνατο λευκὸ, ὅπως ἀγάπη καὶ ζωὴ λευκὴ!

Ἄν φυτρώσουνε γύρω σας παπαροῦνες, κύττες θὰ σκορπίσουν στὸ πρῶτο φύσημα τὰ πέταλά τους στὰ πόδια σας, μὰ ἐσεῖς θὰ ζήσετ' αἰώνια γιὰτὶ ἀπ' τὰ δικὰ σας πέταλα θὰ γίνουν μύριες λευκὲς πεταλοῦδες ποῦ θὰ σκορπιστοῦν σὲ ἀφροῦς τῆς θάλασσας, σὲ κορφές ἀπάτητες, σὲ ἀπαλὰ σύννεφα, σὲ ἄστρα, σὲ ἀγγέλους, σ' ἓνα χεῖμαρρο λευκὸ, ποῦ ὅλα μᾶζι θὰ ψάλλουν τὸν αἰώνιο ὕμνο στὴν Ἀγάπῃ.

Γι' αὐτὸ ἀφήστε με νὰ ζήσω κ' ἐγὼ λίγες ὥρες... νὰ ζήσω αἰώνια ἀνάμεσά στὴ δροσιὰ καὶ στὴ λευκότητά σας, νὰ κυλισθῶ σὺν χαρούμενο παιδί στὸ ἀπαλό σας χροῦδι, τὸ μυροῦλο, καὶ ὀλόδροσο καὶ χαϊδευτικὸ, κ' ὅστερά νὰ δρέψω πολλές, πολλές ἀπὸ σῆς, νὰ γεμίσω τὴν ἀγκαλιά μου, τὸ στῆθος μου, κ' ἔτσι ν' ἀποκοιμηθῶ μὲ μίαν ἄφωνα καὶ μυστικὴ προσευχὴ τριγύρω ἀπὸ τὸ λευκὸ σας τ' ὄνειρο!

ΑΘΗΝΑ Ν. ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟ

ᾠ! πῶς μ' ἀρέσει ἡ μυρωδιά, ποῦ ἀπὸ τὸ πρῶτο-

[βρόχι

σκορπᾷ τὸ χῶμα, ποῦ καλεῖ 'ς ἀγκάλιασμα τὰ φύλλα, ποῦ ἀδιάκοπα ἔχει ἐπάνω του τοῦ Χάροντα τὸ βρόχι γιὰ σὲ στημένο, ὅσο κι' ἂν λές «ζωὴ μου, ἀσκεψτή [κόλα».

ᾠ! πῶς μ' ἀρέσει ἡ μυρωδιά τοῦ χώματος τοῦ Ὁ-

[χτώβρη,

μὲ κίτρινα χρυσάνθεμα: χρῶμα—ἄνθη τοῦ θανάτου ὁ νοῦς μου τὸ προμήνυμα δὲν ἀργεῖ νὰ τὸ 'βρῇ: κάποιον γλυκὸ φθινοπώρο, κ' ἐγὼ θὰ σκύψω κάτω.

ΦΤΕΡΟΥΓΙΣΜΑ

ΜΗ κλαῖς! Προσπάθησε νὰ νικήσῃς τὸν πόνο σου. Μὴ ἀκούς τὰ τραγούδια ποῦ σκορποῦν γύρω σου τὰ κύματα σὺν σποῦν στὰ πλευρὰ τοῦ θαλασσοῦ σου. Ἡ θάλασσα εἶνε τόσο σκοτεινὴ, ποῦ δὲν μπορεί πλεονὰ νὰ σοῦ λήρῃ γιὰ τοὺς πόνους ἐκείνους ποῦ ἔχουν τὸ βάθος της καὶ τὴν σκοτεινιά της.

Θές νὰ φύγῃς; Ἐρχομαι κοντὰ σου. Θὰ τρέξουμε μᾶζι ὅλο τὸ πλάτος τῆς θάλασσας, θὰ ρηθᾶσουμε ἐκεῖ ποῦ σὺν πεθαίνει ὁ ἥλιος, οἱ Ἀγγελοὶ ποῦ παρκατέκουν στὸν θάνατο τοῦ σκορποῦν μῦρα καὶ θὰ μεθύσουμε. Τότε θὰ θυμηθοῦμε τὲς ἄλλες ἐκεῖνες δύσεις ποῦ πέρα, μακριὰ—πόσο πολὺ μακριὰ—σὲ κάποιον λόγγον μῆς τύλιγαν μ' ὅλους τοὺς πόθους τοῦ κλοκαϊριχτικοῦ οὐρανοῦ ποῦ τὸ σκέπαζε ὅταν, σιωπηλοὶ κ' οἱ δύο καθισμένοι στὴν ἄκρη τοῦ βράχου—στὴ μέση τοῦ λόγγου—κυττάζαμε καὶ τραβοῦσαμε ὅλο τὸ φῶς μέσά μας. Ἡ ψυχὴς τότε ἐγίνοντο ἀνείπωτα τραγούδια.

Νὰ φύγουμε! Ἐκεῖ—εἶνε θεῖες ἡ πνοὲς ποῦ χαρίζουν οἱ ροδότοποι—τὸ φῶς θῆναι τόσο ἀπλό, θάχῃ τόση γλύκη, ποῦ ἄθελά μας θὰ κλίνουμε τὰ μάτια γιὰ νὰ δοῦμε ξανά τὰ δειλινὰ ἐκεῖνα ποῦ εὐτυχισμένοι—κ' εἶνε κατὶ, νὰ νοιώσῃ κανεὶς εὐτυχία ἔστω κ' ἓνα δειλινὸ—ἤσυχαι, ἀνεβαίνουμε στὴ κορφή τοῦ μικροῦ βουνοῦ—ποῦ τὰν στὴ μέση τοῦ δρόμου γιὰ νὰ σταθοῦμε ἐκεῖ πάνω, κ' ἐγὼ γυρτῇ κάτω ἀπὸ τὸν ἥχο τῆς φωνῆς σου ν' ἀκούσω τὰ τραγούδια σου.

Εἶνε σκοτεινὸς ὁ οὐρανός. Ἡ θάλασσα ἀγριεμένη σκορπᾷ τοὺς πόνους τῆς σκοτεινῆς της καρδιάς—φοβᾶται;—μὰ μὴν ἀκούς τί λέει τὰ κύματα σὺν σποῦν στὰ πλευρὰ τοῦ θαλασσοῦ σου, γιὰτὶ ἡ ψυχὴ σου θὰ σπαρταρίσῃ ἀπὸ ἀπόγνωσι.

Εἶμαι κοντὰ σου. Κράτησέ με δυνατὰ κ' ἔς πᾶμε—τρέχοντας πάνω ἀπ' τὸ πλάτος τῆς θάλασσας—ἐκεῖ ποῦ ἓνα μεθύσι ἀπὸ φῶς καὶ μῦρα θὰ μᾶς κοιμίσῃ καὶ ποῦ ὁ οὐρανός θὰ ξεσταθῇ ξανά ἀπὸ τὸ φῶς ἐνὸς δυνατοῦ ἡλίου.

Στὸ πέρασμά μας—πρέπει—θ' ἀφήσουμε νὰ κυλίσουν ὅλα τὰ δάκρυα στὰ σκοτεινὰ νερά. Κι' αὔριο νέα μαργαριτάρια θὰ γεννηθοῦν στὸν βυθὸ της.

ΒΙΚΤΩΡΙΑ ΠΑΤΑΝΟΥ

Κύπρος

ΛΟΡΝΑ